

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч. 6 /50/

Грудень, 1962

Рік X.

ПРОЦЕС СТАШИНСЬКОГО - ВАЖЛИВІ СТВЕРДЖЕННЯ.

До важливих елементів, що впливають в процесу Сташинського, які піддаємо тут загальній аналізі, належить те, що це перший випадок в історії довгої і кровавої визвольної боротьби українського народу, що московський вбивник українського провідника був суджений публично і засуджений незалежним і компетентним судом на форумі більш менш міжнародного з'ясування. Оскаржений в дійсності був уряд СССР - Москва, злочин якої наświetлений в деталях кримінальної макабричності; в суді із різномірних зізнань, стверджень, пояснень, документально вилонючись, була показана ціла пагорба війни - боротьби України за незалежність, при чому Український Визвольний Рух - ОУН - під проводом Бандери, підданий строгим пробам незалежних експертів, кристалично світив у своїй силі - потужності. Досить виразно показана була питома вага ОУН в боротьбі за свободу України, як невід'ємну частину свободи Європи і цілого світу.

Це був процес міжнародного значення, подібний якому повинен був відбутись над вбивниками Петлюри і Коновальця. Це фактично перший процес в історії боротьби України проти Москви, що злочинець не тільки що знайшовся і суд відбувся, але що суд не став фарсою як у випадку вбивника Петлюри, Шварцбарта, в Парижі, а навпаки - сягнув глибоко до інтернаціонального зацікавлення і своїм переконливим НАВЕТЕ КОНЗУЛЕС - будьте чуйні проводирі /Заходу/ - збудив, можливо хоч тимчасово, з московського обманного сну деяких західних політиків.

Факт, однак, є, що ані ми - ОУН, ані українська спільнота, ані державні органи Заходу не вложили безпосередньо рішучого вкладу в знайдення злочинця. Він сам знайшовся. І це характеристичне для цього суду. Але треба всетаки не применшувати рішучої постави і переконання ОУН і української еміграції - що злочинець це Москва - , і то в обличчі інспірованої провокації, що не дозволила б була на цілковите тушування цієї справи в колах американських чи німецьких у заміну за інші важні інформації, раз злочинець знайшовся в їх руках. Злочинець вийшов з настільки рафінованої і вдосконаленої системи, що викриття його було дуже трудне, а з огляду на обмеженість фізичного існування такої особи виконанням функції, без припадку, було б майже в теперішніх умовах неможливим.

Вбивник Бандери - продукт непересічної школи.

В боротьбі проти поневолених народів, а проти України зокрема, москалі використовують найбільші досягнення науки, як медицину, техніку, психологію, методіку. Сташинський, походить з свідомої національно української родини, яка активно боролася за визволення України; з родини, в середовищі якої він не міг не чути про українські змагання, про справедливість української справи, про провідних людей України, про ворогів і їх методи поборювання українського визвольного руху: він мусів з вихованням сприйняти, що таке Україна, а що - Москва, а будучи вище середньої інтелігентності, це мусів би пам'ятати. І, всупереч очікуванням, він стає юдою. Вийшовши з такої родини, з наказу москвичів, він іде далеко поза межі московської імперії, сам, виявляючи багато спритності і власної винахідливої ініціативи, холодно-кровно вбиває Др. Ребета і Провідника Бандеру, безслідно зникає, а відтак парадоксально сам голоситься до американських військових властей і зізнає про ці вбивства.

Відповідь на питання, які насуваються в такому фатальному розвитку справи: - а/ як міг із зачатками національної свідомості українець

перетворитися в такого ганебного зрадника-злочинця?, б/ чому якраз вибрали москвини його, українця, на вбивника Бандери, в/ яка дійсна причина його втечі на захід?, частинно можемо знайти в аналізі зізнань його і експертів на суді, а частинно, на підставі висновків із спостережень з суду в порівнянні до дійсності комуністичної системи з якою маємо тут до діла.

Агенції КГБ, які рекрутують і сортують будучих шпівнів і вбивників, роблять це з поміччю оцінки психологів; і, на думку німецьких психологів, в особі Сташинського вони вже в початках знайшли такий матеріал, з якого можна було виховати і витренувати те, що хотіли: - висококваліфікованого агента, фахового вбивника. Зі зізнань Сташинського не запримічено, щоби він, на пропозицію стати агентом КГБ, під умовною загрозою, відмовлявся, або пізніше пробував відв'язатися - ні, він погодився і почав свою ренегатську роботу. Іншими словами, в нього були приховані зачатки на виродка - юду, які треба було лише належно розвинути. І москалі це зробили. На протязі кількох років вишколу, в ньому ті прикмети характеру, які небезпечні для агента /напр. роздумування над дорученням/, поступово затирали, притуплювали, а ті, які складаються на доброго агента, /як безоглядний послух, точне і негайне виконання доручень/ розвивали, і в кінці виховали з нього щось досконаліше як автомат. З нього випродукували свідому, думаючи, віддану Москві машину, яка, діючи, виказувала багато власної винахідливості. В додатку він пройшов строгу школу політичної ідеології, так що вкінці він став високої якості агент, який, як було помітно в суді, трактував, і то часом не без слушності, німецьких комісарів поліції, чи правників, як аматорів свого фаху. Перед тим, як йому доручено вбити сл.п. С. Бандеру, - кульмінаційний пункт його зрадницької кар'єри - його справність була вже практично випробувана: він убив сл.п. Проф. Ребета.

Мотив, яким керувалися московські злочинці у виборі якраз українця на вбивника Провідника ОУН Бандери, залишається формально неясним. Зізнання виразного світла на цю проблему не кидають. Однак логічний висновок, який цілком гармонізується з методами і потрібними кваліфікаціями для вбивника такої високої класи, всетаки вказує відповідь: потрібно було чоловіка західного типу, який зовнішнім виглядом обличчя міг би губитися між німцями /з огляду на терен дії/, який знав би і українське середовище і мову, і якого, на випадок зловлення, чи зкриття злочину або інтенції злочину, можна би сугерувати навіть як члена ОУН, так як одна із московських брошурок і зробила /мовляв, саме середовище ОУН себе нищить/. Всім цим вимогам Сташинський відповідає.

Можна прийняти як близьке до правди, що Сташинський не мав якогось ясного власного мотиву вбити сл.п. С. Бандеру - мотив такий мала Москва, він Москві служив; але згідно з його зізнаннями, мотив переходу на захід після вбивств, як висновок покаяння і спроба попередження Заходу перед небезпекою від комуністичного Сходу, який, як можна бачити з малого присуду, суд прийняв за добру монету, є підстави, впливаючі з самого таки зізнання, класти під сумнів. Сташинський мусів собі усвідомити, що, вбивши Бандеру, його кар'єра могла досягнути кінця, бо Москва ним досягнула конкретну ціль, і що тому і ціль його існування для Москви могла бути вичерпана. Шпівнів і вбивників такого масштабу на пенсію в московській державі не посилають, бо, з огляду на свою продажність, вони стають незносим тя-

наїздників. Без перекручень день за днем, із зізнань, доповнень, перепалки адвокатів, доповнень суддів росла правдива і грізна картина зтяжненого змагу України з наїздниками в історичній перспективі, а головню з тиранією Москви в останні десятиліття. Москва, уряд СССР оскаржувані на суді - що таки сильно зрушило Захід, як видно з європейської преси. В коментарях німецьких спеціалістів від українських політичних справ український наїд показаний як рішуча подиву гідна нація, яка неспхитно активно кровавиться в обороні Європи; а Український Визвольний Рух як потенційна загроза існуванню московської імперії, для побороування якого Москва вживає великі сили, найбільш рафіновані методи, розтягаючи фронт і поза межі свого панування. На суді дуже ясно стверджувано, а це дуже важне, що ця боротьба в зміненому вигляді продовжується в Україні сьогодні.

Питома вага ОУН - центр уваги Москви.

Всупереч Сташинському, який інтенційно старався майже затирати назви ОУН, УПА, і зводити ролю сл.п. С. Бандери до ролі провідника еміграції, а Др. Ребета як якогось ідеолога-журналіста, він всетаки заявив, що Бандера і його рух це найбільша і найтрудніша проблема для КГБ, бо а/ вони /органи КГБ/ ніколи з певністю не знали де С. Бандера є, як він у дійсності в даний час виглядає, які методи застосовує в обороні; б/ але знали, що Бандера добре озброєний, сподіється атентату, і що має постійну озброєну охорону. Значить, ця проблема - ОУН - була дошкульною проблемою, для розв'язання якої/побороування Українського Визвольного Руху під проводом С. Бандери/ КГБ мусіло зуживати багато енергії, грошей, спеціалістів. Із фахової оцінки про ОУН, зробленої для суду німецьким знавцем справ СССР, підпільної боротьби, пансн фон Буттляром, було ясно, що промотором, рушійною силою активного і збройного спротиву московському комунізму є ОУН. За його словами ОУН на еміграції сьогодні є поділена на три групи. Група полк. Мельника, група під пров. С. Бандери, і останньо, - група, в якій був Др. Ребет. Однак група під проводом С. Бандери це та найбільша всеобіймаюча революційна група, що діяла і тепер діє збройно проти московської влади в СССР. Ця група творила підпільну армію, зводила бої, і що коли говориться про підпільну боротьбу в Україні то треба мати на увазі якраз революційну ОУН під проводом Бандери. Ця група представляє фактичну потенційну загрозу комуністичній владі в Україні, з якою ані КГБ ані влада СССР неможуть собі вповні дати ради. Про дії інших груп в Україні фон Буттляр нічого не говорив.

Питома вага ОУН під проводом Бандери потверджена іншими фактами, які подав Сташинський, в додатку до заяви, що Бандера і його рух це найбільша проблема для КГБ. /З огляду на конспірацію в системі КГБ, Сташинський міг знати або і не знав нічого про інші спроби атентатів на Провідника Бандеру/. Розпорядок вбити Др. Ребета Сташинський одержав у Східному Берліні, від вищого рангоу агента КГБ і за виконання його дістав фотографічний апарат. /Тут немає інтенції применшувати вартість особи сл.п. Д. Ребета, але лише зіставленням фактів показати проперцію ОУН - Бандери і групи Др. Ребета /двійки/ в оцінці ворога - Москви./ Наказ вбити сл.п. С. Бандеру і далші інструкції Сташинський одержав у Москві від уряду СССР посередньо, і за виконання в Москві від уряду СССР він дістав найвищу нагороду - орден червоного прапору. Атентат на Провідника революційної ОУН - С. Бандеру, був плянований цілим штабом експертів московської комуністичної верхівки в Москві, і виконання його доручено якраз Сташинському, ветеранові вбивникові з 9-літнім вишколом. До диспозиції йому поставлено всі засоби держави потрібні на той час - службу сателітних держав, /Польщі і Сх. Німеччини/, військовий транспорт, включно з привілеями дипломатичної недоторкальності, неговорячи вже про саму зброю і її виготовлення.

Пропорційально, в математичному розумінні, висота уваги і засяг приготувань до чогось вказує, що те щось /у нашому випадку Пров. революційної ОУН С. Бандера/ мусить бути сильне, велике, смертельно загрозливе для московського панування в Україні.

Дальше, відомо що були і є пляни атентатів і на інших провідних осіб революційної ОУН. Сташинський заявив, що він був уже в домі, в якому тоді мешкав Ярослав Стецько, бувший прем'єр українського уряду, і що його там не посилали з приятельською візитом. Він мав

рівнож доручення в один час слідити за Я. Стецьком. /В суді мало присвячено уваги цій справі/.

Аналіза спостережень з судового процесу Сташинського навіть в очах цілковито байдужого чи незалежного обсерватора дає образ революційної ОУН, як поважної сили, яка, активно протиставляючись московському імперіялізмові в краю і закордоном, являється серйозною загрозою московсько-комуністичній імперії.

В такому аспекті, ані група полк. Мельника, ані "двійка", не говорячи вже про інші українські політичні угруповання, обмежившись до академічних дискусій і до еміграційного існування, не грають важкої ролі, — не несуть тягару безпосередньої боротьби.

----- : -----

ІНФОРМАЦІЯ

=====

ПРО ДАЛЬШІ ДІЇ ПІСЛЯ СУДОВОГО ПРОЦЕСУ В КАРЛЬСРУГЕ

=====

Присуд у Карльсруге створив корисні передумови для наших дальших акцій у трьох напрямках: документальному, судовому й політичного протинаступу.

Непригожий для нас уклад міжнародних напружень, який витворився безпосередньо після закінчення процесу, затемнив враження від нього. Ельокада Куби і воєнні алярми відвернули увагу публічної opinii від політичних наслідків процесу для хрущовського уряду. Також криза в боннському уряді відвернула увагу німецької преси і політиків від глибших коментувань матеріалу виявленого на процесі. Все таки справа морду сл.п. Провідника Бандери, як керівника визвольної боротьби, московські методи рафінованих мордів і роля кремлівського керівництва в їх плануванні та організуванні стали відомими світові і до цих фактів, які набрали окремої ваги через судовий вирок, ми маємо змогу кожночасно нав'язувати і спиратися на них.

Зараз ідеться про швидку дію з нашого боку, щоб оживити політичну актуальність обвинувального матеріалу, яка була притьмарена біжучими подіями і не допустити до того, щоб цей обвинувальний матеріал перестав бути зброєю для боротьби, а став прикрасою архівальних експонатів в бібліотеках і архівах різних установ.

Початком продовження й політичного використання процесу Сташинського є документація самої судової розправи. Вона по якості роботи вимагає часу. Основні судові документи і німецькі стенограми перебігу самої судової розправи є основою документації. Вона має бути доповнена відповідними поясненнями і коментарями. Робота в цьому напрямі наразі йде пиняво через те, що стенограми мають прогалини, які треба доповняти відповідними витягами з судових актів. Через протягування матеріал тратить на актуальності, тому робота в цьому напрямі зосередилася покищо на виправлюванні існуючих текстів, на перекладах їх на українську мову і на перекладах головних документів, потрібних для біжучих акцій, на англійську мову. Півний текст опрацьовуваних матеріалів про процес, що тепер має політично-актуальне, в дальшому матиме тривале політичне, а згодом історичне значення, буде виданий окремою книжкою з характеристикою політичного тла і потрібними коментарями в українській мові.

На видання в англійській мові цілості матеріалів власними силами, що було б певне необхідним, з фінансових і редакційних причин не має тепер ніяких реальних виглядів. Робиться заходи, щоб важнішими текстами зацікавити Інтернаціональну Юридичну Комісію в Женеві, яка могла б видати їх у скороченій формі із своїм власним наświetленням у кількох світових мовах. Це був би успіх для нас. Інша, також правдоподібна, можливість є така, що Керстен зуміє в Америці зацікавити процесом Сенатську Підкомісію для неамериканських дій. Якщо б це вдалося, тоді вона на основі переслухання свідків процесу і перегляду документів видала би на державні кошти відповідні виїятки з цих протоколів і документів у формі звідомлень

/ "рекордів" /. Це була би авторитетна документація для політичних і урядових чинників.

Про другий напрямок наших акцій - про притягання спільників і наказодавців атентату до відповідальності перед міжнародним форумом існують теоретично дві можливості, обидві, на жаль, не дуже реальні. Таким форумом може бути або Міжнародний Суд у Газі, або Комісія для Прав людини при ООН. Існує ще третя установа подібного типу, Європейська Юридична Комісія для прав людини в Страсбургу, але СРСР не є її членом, отже за браком обов'язуючої для більшовиків конвенції, ця Європейська Комісія, мабуть, не буде уважати себе компетентною братися за цю справу. Щодо двох перших Комісій, трудність є в тому, що в обидвох випадках вимагається, щоб внесок був поставлений від уряду якоїсь держави. А урядові чинники, як відомо, не спішаються зацікавитися, якщо це не гармонізує з лінією їхньої власної політики. Найбільш легітимні основи видвинути справу на міжнародний форум мають дві держави: Німеччина, за порушення чужими діями її територіальної суверенності, і Канада, на території якої перебуває пошкоджена родина /на ініціативу вдови або доньки/.

Третя акція - це наш протинаступ. Цей протинаступ з нашого боку почався не лише в формі вже видрукованих чужомовних видань і підготовлюваної української публікації про суд, але він починається тепер також у формі нових судових скарг, які СУН внесла проти клеветників, щоб поставити на решті край безкарному оплюгавлюванню нашого руху, який здавна ведеться різними антиукраїнськими чинниками. Після процесу в Карльсруге ми перестали вже бути "невідомими воїнами" і маємо змогу покликатися на оцінку об'єктивного судового чинника. Це дає нам зручніший старт, ніж до цього часу для того, щоб ломити зухвальство клеветників і позбутися в видний для світа спосіб фальшивої марки антисемітів і гітлерівських помагачів, яку нам пришивають вороги всюди, де можуть. Тому чергові судові процеси будуть логічним продовженням і політичним виснаженням та доповненням тематики, яка в Карльсруге була лише мимоходом заторкнута, як політичне підґрунтя процесу Сташинського в "карних справах".

На процес Сташинського траплялися в пресі коментарі - їх було мало - з негативною оцінкою нашої визвольної боротьби і сл.п.Провідника Бандери. Привід для нашої судової скарги дав провокативний допис фільмового продуцента з Берліна, жида Бравнера, надрукований в "Абендцайтунг" 15.10.1962, в якому він називає Бандеру "бестіяльним вбивником", який при допомозі своєї "банди головорізів" спочатку в спілці з гестапівцями, потім на власну руку вимордував десятки тисяч невинних людей, і що його "кліка" жорстоко тортурувала, грабіжила і гвалтувала невинних людей, а зокрема жидів. Автор жалує, що Бандеру збив совєтський агент, а не хтось із поміти за свою рсдину. Бандера "це добрий учень такого самого погромника Петлюри", але свого учителя він перевершив. Доповненням до цих клевет є подібного змісту, але обережніший в висказах, допис Гене Гувовської з Лондону, видрукований в черговому числі тієї ж газети також у рубриці "читач пише".

ОУН заскаржила вже дві газети: "Абендцайтунг" у Мюнхені, проти якої перша розправа відбудеться 9 січня, 1963, і "Екзіль е Ліберте" в Парижі, яка жидівські погроми приписала українському урядові 1941 р. /перша розправа на 7 січня 1963/. Це т.зв. цивільні скарги, які можуть мати більше термінів розправ, заки дійде до присуду. Проти "Абендцайтунг" було внесено також скаргу про тимчасове зарядження заборони містити подібного змісту статті, але розправи призначеної на 28 листопада не було, бо "Абендцайтунг" перед розправою погодився підписати зобов'язання, що таких статей не буде містити до часу вирішення на головній розправі.

Нема сумніву, що метою цих провокативних дописів є прислонити клеветами враження від процесу в Карльсруге. Тактика подібна, як у час процесу Шварцбарда, застосована тепер не в судовій залі, куди не було як підіслати відповідного адвоката, тому зроблено спробу поза судовою залю через газети. Це виглядає на початок, на перші пробні бальончики ширше закрової пропаганди й кампанії проти нас на західних мовах. Першою ластівкою такої роботи є англійська книжка, написана жидівським інженером з Нью Йорку, Леоном Величкером, під псевдом Леон В. Веллс /який походить з Стоянова, Західня

Україна/ з барвистими і цікавими описами жидівських потромів українцями, які були лютіші від гестапа. Інтересно, що переклад цієї книжки в дуже скорому часі вийшов у французькій мові в Парижі п. наг. "Щоб світ пам'ятав". Виглядає це на організовану і синхронізовану акцію, яка можливо буде мати якісь дальші чергові серії. Не можна виключати, що серед жидів знайдуться і цим разом охочі з власної волі або з підмови підняти очорнюючий похід проти українського визвольного руху, а зокрема проти нашої Організації. Вони звичайно солідарно підтримують своїх земляків.

Якщо так станеться, ми визов приймемо і пасивними глядачами клевет цим разом не будемо. Щоб у такій евентуальній ситуації не поповняти побічно тактичних помилок, потрібно в пресових звідомленнях, на організаційних сходинах і в усякого рода розмовах стисло дотримуватися обов'язуючої в нас засади, що ніякі бічні маневри, ніякого рода жидівські напасти, якими дражливими вони не були б по формі чи по темпераменту, не можуть у ніякій ситуації відвернути нашої уваги від головного ворога на будьякі уявні чи підсунвані нам небезпеки. Поневолувач України є Москва і нікто інший, і ніякими інтригами їй не вдасться для свого відтяження заступатися своїми помігачами з дуру чи з намови з-поміж інших націснальностей, ані вбудувати частинку наших сил у непотрібний нам фронт драчки з національними меншостями. Це саме стосується поляків.

Стоючи на цьому становищі, внесено судову скаргу проти жидівських писак, щоб рубнути по московських пальцях, захованих на цей раз у жидівську рукавицю. Ми не зацікавлені в тому, щоби конче доказати на суді, що в тому конкретному випадку рукавиця була пошита якраз на московське замовлення, нам вистачає, що вона цим разом ту руку гріє. І так, по цій лінії, будемо відбивати клевети про погромництво, про допомогу гестапівцям в їхніх антисемітських пописах.

Для процесу /і на запас на пізніше/ потрібно нового, ще не публікованого доказового матеріалу від очевидців про конкретні такі факти:

- а/. Служіння конкретних жидів в большевицькому поліційному, політичному й адміністративному апараті в 1939/41 рр. і діяння на шкоду конкретних українських /і неукраїнських/ громадян;
- б/. рятування і переховування жидів в українських родинах в час німецької окупації;
- в/. прізвища розстріляних і покараних українців за переховування жидів;
- г/. прізвища жидів, що брали участь в українському підпіллі.

Не чекайте, щоб зібрати обширний матеріал. Присилайте нам швидко кожний виготовлений протокол про конкретні факти /факт складається з таких елементів: прізвище з іменем, професія, приблизний вік, місцевість, адреса тодішня, дата плюс опис події, а не лише це останнє/.

Сподіваємося, що об'єктивні присуди в обох країнах створять там потрібний нам правний прецеденс запобіжної сили проти дальшого поширювання різними газетами того роду клевет і наклепів на майбутнє. В інших країнах відклик на ті присуди матиме теж свою вагу. Сам зміст розправ без уваги на їх вислід мають свою вартість тим, що наша підпільна боротьба знову стане темою розправи з трохи сензаційним посмаком, а не розумної статті, яку мало хто читає, і допоможе чужинцям розпізнавати історичну правду без викривлень.

Завдання збирати свідчення морочливе, але не трудне до переведення, коли зважити, що велика кількість людей радо розкаже про пережиті ними воєнні події і жорстокості, лише не має охоти списувати їх на папір і в цьому саме треба їм допомогти.

Іншою формою очищення імені Провідника Бандери і нашого руху від клевет були би чужомовні книжки з виясненнями історичної правди і доказанням конкретними фактами злочинів Хрущова і компанії. У ближній час з редакційних і фінансових причин цієї роботи не можемо ще підняти. Тому максимально мусимо використати в пресі ті матеріали, що є вже зібрані в "Російському колоніалізмі" і призбирувати новіші

з постанінського періоду, щоб заздалегідь утруднити більшовикам перекидати на нас їхні злочини.

Маємо нагоду заангажувати Дороша, автора нової французької книжки в обороні Петлюри, до написання нової роботи про УПА. Цей автор є важкий не лише тим, що він має добре перо, але й своїм жидівським походженням. Для написання нового твору треба зорганізувати свідчення очевидців не лише в формі спогадів про бої, але також в формі свідчень потрібних для суду.

Належить ствердити, що в цілому позиція Організації після процесу в Карльсруге є корисніша, як була в попередній фазі. Це зобов'язує нас м.ін. до того, щоб в пору докласти зусиль, щоб позбутися тих обвинувачень і історичних перекручень, які наші вороги і противники створили своєю пропагандою, щоб підробити фальшивий образ у світовій opinіi про нас і про визвольну боротьбу нашого народу.

Від Редакції:

1. Провідники Орг. Клітин і члени Проводів є зобов'язані з місця зайнятися збиранням матеріалів до цих справ, які відносяться до точок "а", "б", "в" і "г" в повше надрукованій статті, а зібрані матеріали і дані треба негайно пересилати орг. дорогою до Теренового Проводу.
2. В "Сандей Сітізен" з 2 грудня, 1962 р., п'явилася довша стаття, написана якимось Біллі Фрішауером, в якій багато місця присвячено українському Визвольно-Револуційному Рухові і сл.п. Провідникові Степанові Бандері. Український Визвольно-Револуційний Рух та подібні рухи інших народів, порівнюється до Аденауера і Гелена, а цим приписується все найгірше. Сл.п. Степанові Бандері приписується, що він співпрацював з нацистами і т.п. Відповідні заходи на спростування неправди пороблені, а коли це не увінчається успіхом, візьметься під увагу інші середники протинаступу на брехливу і ворожу до українців інформацію.

До справ суспільно-громадського відтинку.

КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ І НАШІ ЗАВДАННЯ

=====

Пишучи в одному з попередніх чисел "Бюлетеня" про працю над організованими симпатиками, ми вказували короткими натяками на стан, який існує сьогодні на культурному відтинку суспільного життя. Там ми підкреслили замітну на кожному кроці тенденцію до підхоплювання і практикування в суспільному житті всього цього, що може призвести народи до морально-культурного занепаду. Ми згадували, що ці тенденції проявляються в чужинецькій пресі, кіно, радіо і в телевізії, себто в усіх середниках масової пропаганди і виховання.

В сьогоднішньому числі хочемо кинути дещо світла, щоб вказати, як це проявляється на українському відтинку, та в якому духово-моральному стані знаходиться українська громадськість у Великій Британії.

На самому вступі мусимо зазначити, що від перших днів нашого поселення в цій країні, українська громадськість придержувалася дуже стисло своїх народних традицій і звертала відповідну увагу на свої національні й загально-громадські справи. Це дозволило нам закласти організоване життя, розбудувати установи й підприємства, та виконати дуже велику й корисну роботу на зовнішньому відтинку.

Від самого початку організованої праці нам приходилося зустрічати великі перешкоди, зокрема на зовнішньому відтинку. Багато цих перешкод переборено. Працюючи важко, ми мріяли не раз про той час, коли заіснують кращі умовини. Не маючи чужомовної

літератури, ми говорили, як це буде добре її мати. Не розуміючи чужої мови, ми з надією дивилися в майбутнє, коли більшість наших людей зможуть володіти англійською мовою. Не маючи громадських домівок і власних домів, ми мріяли про це, коли їх будемо мати. Ми започаткували працю на відтинку молоді й починали видавати дитячу літературу рідною мовою, мріючи, що її розбудуємо, а наші діти будуть радо з неї користати. І таких моментів можна навести багато більше. Вкінці, цей час прийшов. Сьогодні ми розпоряджаємо не тільки брошурками, але грубими і добре опрацьованими книжками на чужих мовах. Розвинулася і вдосконалилася видавнича діяльність українською мовою. Вгору пішли наші кваліфікації в організованій праці. Поширився круг наших добрих прихильників. Скріпилися наші індивідуальні й родинні матеріальні засоби. Але чи скріпилася наша духовна сила, як основа організованого життя і чи посилилися наші бажання до творчих змагань для загально-громадських і національних справ?

Відповідь на це не є позитивна. Ряди організованого громадянства меншають, а рівночасно з цим обмежуються можливості й засоби на дальший розвиток і вдосконалення культурного життя. Велика частина громадянства втікає від всього, що є велике і важливе. Темою дня стають не суспільно-громадські проблеми, але дрібничковість, розвага і пустомельство. Люди перестають дивитися в майбутнє, а задовільняються "щастям" сьогоднішнього дня.

Де шукати причин цього стану? Коли ходять про чужинецькі суспільства, то його корінь знаходиться в людях, які, в погоні за грошевою наживою, та з допомогою модерних засобів інформації і пропаганди, підносять на поверхню ці інстинкти, що хоча стали спановані в людини її культурним розвитком, то все таки пробивалися і пробиваються на поверхню її життя. В нашому еміграційному суспільстві цю саму роботу виконують інші чинники. Українська преса і література за дуже малими винятками, стоїть таки на боці культурної сторінки життя. Вона не пропагує цього легковажного підходу до життєвих проблем, як це робить чужинецька. А все ж таки ми крокуємо, хоча помало, але таки крокуємо за цим найнижчим, що бачимо між чужинцями.

Найбільшою причиною існування такого стану треба вважати не високий рівень національно-державницького виховання, що його посідає певна частина нашого еміграційного суспільства. Будучи національно мало свідомі, наші люди не мають спроможности глянути далше цього, що бачать на тому ж рівні серед чужинців. Тут скривається початок цього нездорового впливу чужинецького світу, який залишає поважні знаки на українцях. В дальшому, великий вплив на існуючий нездоровий стан має також ця різниця, яка існує в людини на відтинку стандарту її життя і здобутого до цього часу культурного рівня. А на кінці треба згадати також і про брак відповідного й здецидованого провідного керівництва в тих, що не піддалися наступові збайдужіння.

Свого часу, коли ми тільки починали братися до організованого життя, наші пресові органи закликали провідну верству українського організованого суспільства приглядатися чужинецькому світові й засвоювати для себе його добрі звичаї і засади. В наслідок цього деяка частина людей почала за цим шукати. Але не всі шукали цих добрих звичаїв і засад у властивому місці, а рівночасно не наслідували цих чужинців, які своїм патріотизмом, своєю працею для загально-національних справ могли б послужити нашим людям добрим прикладом. Наші люди почали наслідувати негативні сторінки цих, з якими найчастіше зустрічалися на праці або вдома, чи підчас відпочинку в якомусь розваговому місці. А тому, коли хтось із них не доцінював суспільно-політичного, громадського чи культурного життя, а всю увагу скеровував на свої приватні справи, наші люди почали робити це саме. Тому вони, маючи гарні та добре устатковані дома, авто та інше, не мають майже нічого для культурної розваги. Людина заможніє, але рівночасно бідніє, бо самі матеріальні цінності, хоча як наочними й блискучими можуть бути, що не роблять людини вартісною в суспільному житті.

Британець має свою державу, уряд, велику кількість національно вишколеної інтелігенції, які ведуть політику, розбудовують культуру. І хоча він може й не інтересується зараз цими справами, то це не

зменшує його вартості в світі. Він є респектований як культурна й політично сильна людина.

А що в нас? Ми корчимося, розпливаємося, губимо по дорозі свої національні святості, задовільняємося проминаючої вартості матеріальними речами. Наша культура належно не розвивається, для цього ми не маємо охоти, ані засобів. На рідних землях ворог веде сильний наступ на ті національні цінності, які ще могли сяк-так плекатися. Там йде намагання перетворити українську людину в "советську", українську культуру в російську, а ми на чужині, замість кріпкої віри в нашу національну справу і завзятої праці для її піднесення на вищий рівень сходимо на шлях, що веде до упадку.

Сьогодні ми знаходимося на перехресному шляху. Питання стоїть: чи ми зможемо протиставитися спокусі "спрoco", "вигоди" і "наживи" й підемо шляхом дальшої кріпильної праці й здобутків для загально-громадського й національного добра, а чи ми зійдемо на шлях найменшого опору.

Перше й найважливіше завдання українського націоналіста в його суспільно-громадській і політичній праці на чужині є виховувати українську людину в дусі національного патріотизму й активного настанвлення до праці на користь рідному народові. Членський актив ОУН — це хребет нашого організованого життя, нашої праці й боротьби на всіх відтинках. На нас, Друзі і Подрузи, лежить відповідальність за кожного українця та за те, що і як він робить для національної справи.

Маючи на увазі це наше основне завдання і знаючи про цю нашу функцію в організованому житті, ми повинні згуртувати свої ряди і спільними силами піти до наступу. В нас не сміє бути розходжень в основних питаннях, не може забракнути охоти і сил до щоденної праці. Ми не можемо розсварюватися на дрібничках, ані не сміємо зневажати себе в приватному чи публічному житті. Якщо комусь із нас приходитьсь взяти якийсь важкий обов'язок, а чи зайняти якусь позицію на суспільно-громадському, політичному, чи культурному відтинках, всі інші члени ОУН повинні допомагати йому вив'язатися із завдань. Не залишаймо їх самими в клопотах і турботах, бо це є рівнозначне із залишенням друга підчас бою на поталу ворогів.

Понад усе розбудовуймо культурне життя, поширюймо книжки й часописи, закладаймо бібліотеки й стараймося, щоб це робив кожний українець. Добре поставлене і розвинене культурне життя — це запорука нашого існування як організованої спільноти.

МУЗЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРЬБИ ІМ. С. БАНДЕРИ.

Після короткої, але інтензивної підготовки відкрито Музей У.В.Б. ім. С. Бандери в м. Поттінггамі, 20 жовтня, 1962 року. Про завдання і значіння цього музею була мова в попередньому "Бюлетені". Оглянувши приміщення і експонати належить ствердити, що вже сьогодні цей музей представляє велику моральну і документальну вартість. Перш усього зібрано багато особистих речей сл.п. Провідника Бандери — устаткування кімнати, де він залюбки до пізньої ночі працював, спортовий виряд, за допомогою якого заправлявся фізично, деякі документи писані ним власноручно, а понад усе — скороване убрання, в якому згинув Провідник і яке робить до болю потрясаюче враження. Другою, щодо важливості, є унікальна колекція крайовий оригінальних видань, яка є найкращим свідком широкого засягу і тотальної боротьби українського народу на українських землях, і яка мусить переконати найбільших скептиків і недовіроків про значіння ОУН-УПА.

Ріжні світлини з боротьби УПА, з життя Провідника і його похорону, видання ОУН за кордоном і інші документи доповнюють цю початкову, але так важливу і багату, колекцію першого того роду українського музею. Гарно удекоровані і пристосовані кімнати доповнюють вартість і вигляд музею. Рекомендується якнайбільш гаряче, щоб всі українці, а особливо молодь, відвідали цей музей при найближчій нагоді.

Нашу добу знаменує зростання й посилення визвольної-революційної боротьби поневолених і колоніальних країн за своє усамотінення. Паралельно до цього йде змаг великодержав за сферу впливів у світі. Зудар взаємних інтересів часто примушує таку чи іншу великодержаву використовувати національно-визвольні рухи в світі для своїх власних інтересів. У деяких великодержав немає вже сьогодні бажання бути світовим наказдавцем, а є скоріше намагання зберегти свій "статус кво", вдовольняючись існуючою ситуацією, яка час-до-часу вможливило провести такі чи інші корективи. Очевидно, такі корективи не завжди виходять у користь великодержав, а навіть часто боляче відбиваються на їхніх життєвих інтересах. На тлі таких тенденцій, використовуючи противерсичя між імперіальними потугами, виступає третя сила - національно-визвольні рухи в усіх закутках землі, де ще немає здійсненої ідеї національної незалежності. Цю третю силу намагається підступно й ехидно використати в своїх плянах большевицька Росія, як атут проти західних великодержав. Інші великодержави йдучи на уступки вимогам цієї третьої сили, промовчують її важливе значення в сьогоднішньому світі, або ставляться якимось не ясно, невиразно до національно-визвольних процесів, або - прямо з власних життєвих інтересів - є наставлені неприхильно, а то й вороже до таких процесів.

Розгляньмо зростання національно-визвольних рухів на тлі боротьби великих світових потуг за сферу впливів і провідне місце в світі.

В першій світовій війні зійшли з кону історії три великі імперії. Большевики врятували й зберегли російську тирму народів. Цьому збереженню сприяли безумовно західні великодержави, які не підтримали визвольних змагань України та інших поневолених народів, а навпаки давали щедрі допомоги єдиноділимцям, а коли большевики таки вийшли переможцями в громадянській війні, так тоді західні великодержави дуже скоро погодилися з фактом існування московської комуністичної імперії й почали одна за одною визнавати советський комуністичний уряд.

Розподіл російської імперії не був тоді в інтересі західно-європейських потуг, ані США. Йшлося про "ослаблення" імперії, а не про її розподіл. Про "повалення" імперії могло б іти в тому випадку, коли була б знайшлася якась одна з тогочасних імперій, яка була б в силі перебрати спадщину іншої, не в сенсі визволення поневолених попередньою імперією народів, але їх включення в своє ярмо. Генеральна лінія була - перебрати від переможеної імперії в своє колоніальне посідання ті території, що їх можна ще було придавити, а під примусом давати свободу тим, що їх уже годі було осідлати. На місце австро-угорської імперії прийшли такі різнонаціональні держави як Чехословаччина, Польща, Югославія, а в рамках яких спинились різні народи. Такий стан значно зупинив розвиток національно-визвольних процесів у світі. Ніде ж бо, навіть в Європі, не було здійснено національної ідеї свободи. Що ж тоді можна було говорити про Азію чи Африку? Польща, яка ще вчора була однією з тих націй, які стояли в безкомпромісовому фронті боротьби поневолених народів проти Росії, скоро сама почала поневолювати інші народи й погодилася з Москвою поділити українські землі. Не місце тут описувати, які саме безпосередні мотиви спонукали великодержави так знехтувати національну ідею в Європі, однак таке поступування замикало їм уста хоч би морально співчувати носіям національно-визвольної боротьби. Така ситуація була дуже корисною для московського большевизму й цю ситуацію вони вміло використовували в своїй внутрішній і зовнішній політиці.

Здійснюючи свою мету - завоювання вільного світу, большевики послуговувалися й послуговуються різними диверсійними ідеями: захист православ'я чи ісламу, панславизм, світова революція пролетаріату. А що більше, вони ехидно підтримують національно-визвольні рухи, але очевидно поза межами своєї імперії. Мета Москви ясна: "підтримуючи" облудно на словах ідею національного визволення ще не усамотієних народів у вільному світі, включити їх у свій облудний круг, щоб таким чином посилювати свої вихідні політичні

позиції в боротьбі з вільним світом, здобувати перемсту своєї комуністичної ідеї.

У зв'язку з такою тенденцією Москви — просувати якмога далі свої погубні впливи й хитро-схидну пропаганду, виступаючи в ролі палкого оборонця колоніальних народів, національна ідея справедливої боротьби за волю й свободу людини й народів є сьогодні дуже важливим фактором у світовій політиці. Ми згадали, що не всім великодержавам ця ідея подобається, зокрема, якщо вона противорічить їхнім інтересам. І, напр., кровава терористична акція ОАС в Альжирі вказує чи не найкраще, як важко людям, що звикли сотнями років до колоніальної системи, раз на завжди усвідомити собі, що роля колонізаторів скінчена й що альжирці також люди й теж мають право на власне самостійне життя. Під плащиком визволення з-під колоніального гніту трапляються також звичайні агресії, /згадаймо захоплення Гоа індійськими військами, під гаслом визволення з-під португальського гніту, готування Індонезії захопити голландську частину Нової Гвінеї/. Кожна держава, яка вбачає якусь користь для себе в площині дій національно-визвольних рухів, намагається по своєму їх інтерпретувати й використовувати.

Національна ідея, як показують факти життя, є однією з найпотужніших універсального порядку ідей. Закид — начебто український націоналізм ізолював нашу боротьбу від загальних людських ідеалів, звужував її, не йшов на зустріч досягненням людського ума, не унапрямував цієї боротьби у вселюдському плані справедливості — абсолютно невірний. Звичайно, ми не пов'язуємо нашої національної боротьби з всякими інтернаціоналізмами, що були тільки облудними гаслами, які кликали до світового соціалізму, бо хіба ж якийсь нарід досі визволився завдяки ідеї інтернаціоналізму? Бачимо, що принесли розкладницькі соціалістичні ідеї в Росію! Нарід, якщо визволився, то тільки завдяки впертій боротьбі, одушевлений наснагою великої національної ідеї, боротьби за право на власне самостійне державне життя. Українська визвольна боротьба саме тому і є в авангарді поступу, й вона важлива тим, що відзеркаляє найістотнішу суть нашої доби — прагнення національного визволення всіх поневолених народів. Співпраця і взаємодопомога між народами ні в чому не обмежує їхньої суверенності. Ідея націоналізму потверджує вимогу співпраці, створюючи вже самій боротьбі за визволення тривалу основу для гармонійного співжиття в майбутньому. А втім — кожний нарід, кожна держава — це силовий фактор у світовій політиці.

II.

Ми сказали в початкових рядках нашої статті, що національно-визвольні рухи це характеристика нашої доби. Знову ж боротьба й ривалізація між різними великодержавами, зокрема між США й СРСР — це другий, очевидно, також важливий фактор у світовій політиці. Немає сумніву, що Сов. Союз хоче завсювати весь вільний світ. Для цього більшовики готуються в усіх ділянках, звертаючи особливу увагу на озброєння, пропаганду, підривні диверсійні акції та використовування національно-визвольних рухів, де тільки можна це робити. Хрущов давно заповів, що впродовж найближчих 20-ох років Захід спиниться в такій катастрофальній економічній ситуації, що тоді прийде до перемоги комунізму зовсім мирним шляхом, бо ніхто не захоче боронити капіталістичної системи. Звичайно, що вільний світ має економічні труднощі, яким намагається все таки якось зарадити, але в СРСР і в сателітних країнах народне господарство є на красчку руйни. Якщо сьогодні введені харчеві картки в Східній Німеччині, якщо бракує харчів в Чехословаччині, Польщі, Україні, а всюди в СРСР видний провал колгоспного господарювання тоді виходить, що економічна криза й провал народньої господарки вже застукали до дверей советського комуністичного раю, замість того, щоб добиратися до Заходу. Ситуація така, що й Комекон заледзе чи зможе щось порадити, головнo, як таки з хвилиною вступу В.Британії до Спільного Ринку, ця могутня економічна європейська організація почне регулювати свою торгівлю з вільним світом і комуністичними країнами, чого так особливо боїться комуністичний бльок, бо це може дуже від'ємно відбитися на взаємо-

торгівлі згаданого блоку з Заходом. Тому й була видвинута Хрущовом пропозиція створення якоїсь всесвітньої економічно-торговельної організації, яка б змогла охопити західній і комуністичний блоки, а також і нейтральні країни. Заледве, чи чи в теперішній кон'юктурі, зокрема коли Спільний Ринок починає ставати потужною економічно-торговельною силою не тільки в Європі, але й в цілому світі, вдасться Москві здійснити такий план. Мабуть, що, можливо, Комекон таки шукатиме шляхів розуміння і можливостей торгівлі з Заходом, зокрема зі Спільним Ринком. Найближче майбутнє покаже якими шляхами й способами буде проводитися економічна розгра між світовими блоками.

/Продовження в наступному числі/

----- : -----

З ХРОНІКИ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ЖИТТЯ

=====

ПРОЦЕС

Найважливішою подією від появи останнього числа "Бюлетеня" є, безперечно, процес над московськими душогубами і їхнім ставленням ренегатом Сташинським, який відбувся в Карльсруге в дні 8-15 жовтня ц.р. за виконанні морди на сл.п. Провідникові Степані Бандері і Др. Л. Ребетові і проголошений вирок в дні 19 жовтня ц.р. Організація наша була майже в цілості заабсорбована підготовкою і перебігом процесу, який викликав величезне зацікавлення не тільки української громадськості, але й певних кругів західного світу. На цю тему широко писалося і пишеться в газетах і журналах, робимо й ми певні підсумки в скремій статті цього "Бюлетеня", а тому на тому місці відновуємо тільки вклад нашого терену у зв'язку з тією подією.

На доручення і заклик Проводу ЗЧ ОУН переведено серед громадянства збірку на кошти процесу, яка досі дала суму кругло 4 тисячі фунтів. Є це дуже поважний фінансовий вклад нашого терену до справи процесу, що у великій мірі уможливило Організації вив'язатися зі своїх завдань і зобов'язань. Основна сума з повищої збірки пішла на фінансування англійських видань, які ще не вповні закінчені.

Найбільш ефектовним вкладом нашого терену до повищої справи були англійські видання, яких досі вийшло п'ять, як слідує:

"Петлюра, Ксеновалець, Бандера замордовані Москвою", є це збірна праця кількох авторів, тираж 5000 примірників.

"Ганьба 20-го століття" - переклад крайового видання, тираж 3000 примірників.

"Концентраційні табори в СРСР", автор Володимир Косик, тираж 3000 примірників.

"Злочини Хрущова в Україні" - збірна праця, 3000 прим.

"Переслідування більшовиками церкви і релігії в Україні", автор Др. Л. Мидловський, друге справлене видання, 3000 прим.

Закінчується друк книжки п.н. "Російські переслідування в Україні", до якої увійдуть матеріали з повищих брошур і деякі нові. Книжка матиме ок. 550 сторін, у твердій оправі. Тираж - 3000 примірників.

Для повноти образу належить додати, що в тому ж часі вийшло друком два числа /одно подвійне/ "Юкренісн Рев'ю", видаване СУБ-ом, які практично, є ділом тих самих рук, та в яких також поміщено багато матеріалу пов'язаного з процесом.

Перших чотири брошури розіслано ще перд процесом, останню висилається тепер. Около половини тиражу розіслано даром для чужинців безпосередньо з нашого терену. Частину вислано на інші

терени для продажу, а також деяку кількість на нашому терені по ціні нижчій собівартості. З цього видно, що майже всі видання будуть фінансовані грошми з переведеної збірки.

На процес до Карльсруге їздило двох відпоручників ТП, двох членів з низових клітин і один англієць /редактор "Вістей АУТ"/. Разом з Друзями з Канади, наші представники були відповідальні за англomовне видакня "Юкренієн кореспондєнс", якого під час процесу вийшло 4 чисел, в яких подано перебіг і скоментовано процес. Матеріал цього видання вповні передрукований у "Юкренієн Рев'ю" ч. III/1962.

Міжнародні Конференції

В часі від 30 вересня до 6 жовтня ц.р. відбулася в Токіо, Японія, міжнародня політична конференція зорганізована АПАКІ. У характері офіційних обсерваторів були запрошені представники АБН, а іменно Голова АБН, Я. Стецько і його дружина п-і Слава Стецько. Представники АБН брали активну участь на загальних сесіях Конференції, а особливо в комісії для підготовки політичних резолюцій. Помимо запеклого спротиву зі сторони ШТС і його прихильників, конференція прийняла резолюції, які вповні піддержують концепцію АБН розвалу московської імперії на національні держави поневолених сьогодні народів.

В часі від 27 жовтня до 4 листопада ц.р. відбулася на Мальті друга міжнародня конференція, зорганізована мальтійською Антикомуністичною Лігою. Від українців були присутні і брали активну участь Голова АБН, п-і С. Стецько, Д-р і п-і Янів /Париж/ і відпоручник ТП Англії, який виголосив дві доповіді - "Національні проблеми в СССР" і "Переслідування релігії і церкви в Україні". Московських імперіялістів на тій конференції вже не було. Прийняті резолюції вповні піддержують аспірації поневолених московським більшовизмом народів до незалежності.

20-ліття УПА.

Українська громадськість на терені В. Британії гідно відзначила постання Української Повстанчої Армії 20 років тому в Україні. З ініціативи СУН зорганізовано окружні громадські комітети, до яких увійшли представники різних установ і організацій. Величні ювілейні концерти відбулися в п'словині жовтня в містах Лондоні, Манчестері, Ерадфурді і Лестері. Представники інших народів, особливо британці, складали привітання і висловлювали солідарність з українським народом у його затижній боротьбі за волю і незалежність.

Збірка на дім У.В.С.

На початку листопада розписано збірку на купно і урядження дому Української Видавничої Спільки, яку переводить організаційна сітка. Про ціль і важливість цієї збірки було ширше насвітлено у зверненні Дирекції УВС, як і в інструкції ТП. Якраз напередодні загальних річних зборів УВС хочемо знову пригадати кількома словами про цей черговий почин і обов'язок, від виконання якого буде дуже багато залежати на дальшому розвитку нашої праці на цьому терені.

Купно нового приміщення і додаткових машин, які є лише початком розбудови і поширення діяльності УВС, потребують такого капіталу, на який ми не є спроможні без піддержки всіх членів ОУН і українського громадянства в цілому. Тому теж ми кладемо таку вагу на цю збірку і апелюємо ще раз до всіх членів гідно виконати цей додатковий обов'язок і уможливити Організації вести в дальшому ще глибшу і ширшу культурку і інформаційну діяльність.

Впарі з розбудовою технічних засобів /будинок і машини/ йтиме поширення видавничої діяльності, що в свою чергу вимагатиме закладового капіталу. Напр. тільки одно заплановане видання, "Історія Української Культури" проф. В. Січинського, потребуватиме ок. 2000 фунтів, які повернуться аж за кілька років після випуску. Отже, В-во мусить мати резерву на видавничу діяльність.

Під фінансовим оглядом наступний рік чи два у житті УВС буде дуже тяжкий і потрібно буде спільних зусиль цілого терену, щоб вийти знову на чисті води і нормально продовжувати працю.

Над усіми тими питаннями будуть застановлятися Загальні Збори, на які спеціально запрошено Друзів з терену, щоб могли на місці зорієнтуватися в ситуації і своїми порадами і завагами спричинитися до знайдення найкращих доріг і методів для поборення труднощів. Покищо нам не відомо, як проходить збірка на повищу цілей, але надіємось, що Друзі поставились з увагою до прохання і вказівок ТП і що терен прийде з допомогою так, як це робив у багатьох інших потребах.

Загальні Збори А.У.Т.

Дня 1-го грудня ц.р. відбулися в Лондоні чергові загальні річні збори Англо-Українського Товариства, на яких переобрано попередню Управу за виїмком секретаря, яким тепер став п. Грагам з Тодмордену, редактор "Вістей АУТ". Минулий рік позначився далшим ростом Товариства і намаганням упорядкувати співдію людей так різних зарівно характерами як і своїми переконаннями. Найбільшим досягненням Т-ва є видавання місячної газетки "Вісті А.У.Т.", які можуть стати добрим середником інформації чужинців про українські проблеми.

Прохання:

В ч. 4/1962 нашого "Бюлетеня" ми звертались з проханням надіслати нам деякі видання, які потрібні для комплектування річників для бібліотек і інших цілей. Ми дуже вдячні всім тим Друзям, що відгукнулись на наш заклик і прислати деякі потрібні нам видання.

Одначе досі ми не отримали ще потрібної кількості, а тому повторюємо наше прохання. Нам потрібно ще по кілька примірників слідуючих видань:

1. "Визвольний Шлях" за 1948 рік, чч. 1,2,3,4,6, /чч. 1 і 6 конечно;/ за 1949 рік, чч. 1 і 2, та ті числа
2. "Юкреїск Рев'ю" і видання Шкотської Лігк, що були зазначені в "Бюлетені" ч. 4/1962.

Від Редакції і Адміністрації "Бюлетеня"

Цим числом замикаємо перший рік регулярного видавання "Бюлетеня", який в останньому часі став одним із середників інформації і зв'язку між Тереновим Проводом і Провідними членами нижчих клітин. Надіємось, що своє завдання "Бюлетень" сповняє добре. В наступному році будемо далше старатись, щоб видавати "Бюлетень" раз на два місяці. Зміст його в основному ділиться на дві частини - статті на загальні теми, і хроніка з організаційного життя. Редакція була б дуже вдячна, якщо б могла отримувати від Друзів з терену статті на різні теми - ідсологічні, політичні чи суспільно-громадські, щоб тим способом поширити круг дописувачів і збагатити зміст "Бюлетеня".

Адміністрація "Бюлетеня" просить усі клітини, які ще досі не розчислились за отримані примірники, зробити це до кінця цього місяця, себто до 31 грудня 1962 р. Пригадуємо, що ціна одного примірника виносить 8 пенсів. Розчислення робити безпосередньо з адміністрацією, а не через фінансову референтуру.

----- : -----